

РЕШЕНИЕ

№ 252

гр. София, 09.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 18.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10059** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на Francis Joseph Regan (Ф. Д. Р.), [дата на раждане], гражданин на И./Е., с адрес [населено място], „А. Авеню“ № 57, чрез адв. Т. М., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0769-000736 от 18.08.2023г., издадена от Началник група, С-р „Пътна полиция“ при Областна дирекция на МВР – Бургас, с която заповед, на основание чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП, на Т. С. е наложена принудителна административна мярка – "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" – до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като по същество съображенията са за издаването му в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон, при допуснати нарушения на административно-производствените правила и в несъответствие с целта на закона. Твърди се, че не е доказано фактическото основание за прилагането на процесната заповед спрямо жалбоподателя, тъй като не са съобразени резултатите за наличието на наркотични вещества от дадената за изследване биологична проба след проведеното химико-токсикологично изследване. Твърди, че жалбоподателят след претърпяното ПТП приема болкоуспокоителни, а именно: "Solpadeine" 500mg. 8 mg., 30mg. paracetamol, codeine, caffeine. Около 2 часа след ПТП е тестван, като пробата се оказва положителна, поради употребата на медикаменти след произшествието. Убеден, че не е употребил наркотични вещества г-н Р. дава съгласие да бъде тестван

чрез кръвна проба за наркотични вещества. Сочи се, че жалбоподателят е инвалид и шофирането му е необходимо за личното му придвижване. Сочи се също така, че е професионален шофьор и отнемане на СУМПС го лишава от фактическа възможност на работи. В заключение се прави искане за отмяна на оспорената заповед. Към жалбата прилага трудов договор за осъществяване на ежедневна автобусна услуга за транспортиране на деца; рецепти от ЦМ „К.“ за предписани лекарства; Служебна бележка за услуги за сина на жалбоподателя /аутист/; копие за разходи за предоставени преводачески услуги и др.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата. Представя писмени доказателства, а именно заверени копия на нотариален акт за собствеността върху апартамент, находящ се на територията на РБ, разрешение за паркиране за лица с инвалидност, нотариално заверена от жалбоподателя декларация, с която той заявява, че няма да управлява МПС на територията на РБ, заверено копие на разходен документ за извършените преводи и списък на разноските. Ответникът по жалбата – Началник група към ОДМВР Бургас, сектор „Пътна полиция“, редовно и своевременно призван за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

На жалбоподателя в настоящото производство – Francis Joseph Regan (Ф. Д. Р.), е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия АД № 0540812 от 18.08.2023 г., затова, че на 17.08.2023г., около 21:41ч., в [населено място], на главен път I-9 на ПВ „САРАФОВО“ в посока от [населено място] към вход на Аерогара Бургас, управлява МПС-лек автомобил „С.“ „С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Д. Н. Т., като при извършена проверка за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство Д. Тест 5000 с фабричен номер ARPK-0024, в 00.27ч на 18.08.2023г. отчита положителен резултат: Опиати. На лицето е издаден талон за изследване с № 0183527. Предвид обстоятелството, че лицето е чужд гражданин без постоянен адрес на територията на Република България и не владее български език, проверката е извършена в присъствието на преводач С. С. Б., т.е. с осигурен превод от български на английски език. В издадения АУАН жалбоподателят собственооръчно е посочил, че разбира написаното, като видно от отбелязването на представеното по делото заверено копие на оспорената заповед /гръб/, същата е връчена в присъствието на преводач. С мотивирана Резолюция № 23-0769-М000331, ОДМВР Бургас, Сектор „Пътна полиция“ от 25.08.2023г. е прекратено образуваното административнонаказателно производство на основание чл. 54, ал. 1, т. 9 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/, тъй като деянието съдържа признаците на престъпление по чл. 343б, ал. 3 от Наказателния кодекс /НК/, за което е образувано ДП № 484/2023г. по описа на 05 РУ на МВР [населено място].

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0769-000736 от 18.08.2023г., издадена от Началник група, С-р „Пътна полиция“ при Областна дирекция на МВР – Бургас, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство № 0002UG029В-Е. до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Обжалваният административен акт е

постановен на основание чл. 22 от ЗАНН и чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, като от фактическа страна се основава на констатациите, съдържащи се в съставения срещу Francis Joseph Regan (Ф. Д. Р.) АУАН серия АД № 0540812 от 18.08.2023 г.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната ЗППАМ № 23-0769-000736 от 18.08.2023г., в т. ч. АУАН серия АД № 0540812 от 18.08.2023г.; Т. за изследване № 183527; Протокол за извършена проверка за употреба на наркотични вещества и техните аналози с рег. № 215р-35330/18.08.2023г., ведно с всички материали по ДП № 3388-484/2023г. по описа на 05 РУ на МВР [населено място].

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес, в законово установения срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателство Заповед № 251з-1821 от 26.04.2022 г. на директора на Областна дирекция на МВР – Бургас, с която на основание чл. 43, ал. 4 във вр. с ал. 3, т. 1 от ЗМВР във вр. с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени длъжностни лица от ОД на МВР – Бургас, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл. 171, т. 1 от ЗДвП/, сред които са и началниците на сектор/група "Пътна полиция" в РУ при ОД на МВР – Бургас. Следователно обжалваната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП е издадена от материално и териториално компетентен административен, в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото от Началник група, С-р „Пътна полиция“ при Областна дирекция на МВР – Бургас правомощие /чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП/, така и релевантните факти и обстоятелства за обосноваване наличието на законово регламентираната материалноправна предпоставка за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. С оглед на което съдът приема, че е изпълнено изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт. Противоправното поведение, послужило като основание за издаването на заповедта за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, е конкретизирано и индивидуализирано. При извършената проверка на жалбоподателя - водач на МПС „С.“ „С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , за употреба на наркотични вещества с Д. Тест 5000 с фабричен № ARPK-0024, същият отчита наличие на „Опиати“. Издаден е талон за медицинско изследване, като жалбоподателят е дал кръвна проба за химически анализ. От приложените по делото доказателства не се установява наличен резултат от направеното изследване на дадената кръвна проба. В

тази връзка неоснователно в жалбата се твърди, че такива били налице. От приложените по делото доказателства се установява, че по образуваното досъдебно производство е назначена токсико химическа експертиза и др., като поради технологичното време, необходимо за изготвяне на заключенията на вещи лица и извършването на други процесуални действия е преобразувано бързото производство в досъдебно производство, което да се води по общия ред.

В случая, издадената заповед е мотивирана, като са посочени правните и фактическите основания за издаването ѝ. Описани са фактите и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално-правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1 б. "б" от ЗДвП. За да се наложи ПАМ е достатъчно да бъде установена употреба на наркотични вещества или техни аналози с тест. Следователно, не е налице основание за отмяна на обжалвания административен акт като незаконосъобразен поради това, че същият не е издаден при спазване на изискванията материалния закон съобразно чл. 146, т. 4 от АПК.

При действащата законова регламентация необходимата материалноправна предпоставка за налагане на принудителната административна мярка, към момента на издаването на заповедта за това, е установено по надлежен ред управление на МПС под въздействието на наркотични вещества. Нарушението на водача следва да е констатирано от компетентните длъжностни лица и по посочения в закона начин – чрез медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест. Съдът намира, че проверката на жалбоподателя за употребата на наркотични вещества и техни аналози е извършена при спазване на предвидените в чл. 6 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози изисквания.

Съгласно чл. 6, ал. 6 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., контролният орган връчва на лицето срещу подпис талон за кръвно изследване, като вписва мястото за явяване, срок за явяване до 45 минути. По делото са представени доказателства, че полицейските органи са извършили проверката в 00, 27 часа, връчили са екземпляр от талона за изследване на жалбоподателя в 02.50 часа, като в същия е указан крайния срок, както и мястото за явяване на жалбоподателя за изследване. Неоснователни са оплакванията, че талонът за изследване е издаден в 00.27 часа, доколкото това е моментът, в който е извършена проверката, а талона за изследване е издаден в 02.50 ч. на 18.08.2023г., като указания там срок от 45 минути, тече от връчването на този талон на жалбоподателя, а не от момента на извършването на проверката. Следва да се отбележи и, че подобно забавяне /от момента на проверката до издаването на талона/ е единствено от полза за изследваното лице, доколкото употребените наркотични вещества се разграждат във времето и колкото повече време от момента на употребата до момента на вземане на пробите за изследване е изтекло, толкова повече намаляват стойностните резултати от експертизата. Липсата на резултати от дадената от жалбоподателя в последствие кръвна проба и от назначената експертиза за целите на разследването по образуваното производство за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК не означава, че не следва да се налага ПАМ, тъй като се касае за различни производства без наличие на преюдициалност по отношение на едно от тях спрямо другото. С оглед изложеното, направените с жалбата възражения в тази връзка са неоснователни.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените АУАН по този закон имат

доказателствена сила до доказване на противното. Като официален свидетелстващ документ АУАН се ползва и с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на удостоверените с него факти и обстоятелства. Съответно доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, е на жалбоподателя. В тази връзка е необходимо да се посочи, че дори и да се приемат за доказани твърденията на жалбоподателя, че непосредствено след претърпяното ПТП е приел болкоуспокоителни - "Solpadeine", то недоказано по делото остава твърдението, че приемът на подобни медикаменти може да повлияе положително на резултата от изследване за наркотични вещества.

Приложените към жалбата писмени доказателства във връзка с прима на различни медикаменти от жалбоподателя, здравословното състояние на същия и неговите близки, професионалната му ангажираност, както и всички останали писмени доказателства представени в хода на съдебното оспорване на заповедта, съдът намира за ирелевантни за материалната и/или процесуалната законосъобразност на оспорената заповед и на приложената със заповедта на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП принудителна административна мярка. Същите биха могли да имат отношение, при евентуално ангажирана на наказателната отговорност на жалбоподателя по образуваното производство за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК. Налагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, е самостоятелна и отделна процедура от тази по реализирането на наказателната отговорност по реда на НПК. Издаването и влизането в сила на съдебен акт по реда на НПК е от значение единствено за действието на наложената принудителна административна мярка, регламентирана в закона със срок "до решаване на въпроса за отговорността".

Предвид така установените по делото факти съдът намира, че са налице елементите от правопораждащия фактически състав по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, с които правната норма свързва издаването на заповед за прилагане на принудителна административна мярка - "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Те са форма на държавна принуда - репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения. Тяхната цел е да предотвратят извършването на административно правонарушение или да предотвратят настъпването на вредните последици от вече извършено правонарушение; да преустановят вече започнало и продължаващо административно нарушение или да отстранят настъпилите вече вредни последици от него /чл. 22 от ЗАНН/. Следователно принудителната административна мярка налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. В случая освен че прилагането на обжалваната ПАМ е фактически обосновано и доказано от гл. т наличието на материалноправната предпоставка по чл. 171,

т. 1, б. "б" от ЗДвП, същата се основава и на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел.

Съдът не констатира допуснати нарушения на регламентираните процесуални правила при образуването и провеждане на административното производство. Както вече беше посочено, дали са спазени формалните и процесуалните изисквания на НПК, при евентуалното ангажиране на наказателната отговорност на жалбоподателя, са въпроси, които са ирелевантни за преценката на процесуалната законосъобразност на издадената ЗППАМ.

С оглед на изложеното съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна - издадена е от компетентен орган и в предвидената от закона форма; постановена е в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, на които се основава, при спазване на административно-производствените правила и е съобразена с целта на закона. Жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение четвърто от АПК, Административен съд София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Francis Joseph Regan (Ф. Д. Р.), гражданин на И./Е. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0769-000736 от 18.08.2023г., издадена от Началник група, С-р „Пътна полиция“ при Областна дирекция на МВР – Бургас, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство № 0002UG029В-Е. на водача, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, като неоснователна.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: